

PAPITU

—Què vol dir *virgo pòtens*?
—Una verge al pot!

ROYAL CONCERT

Gran èxit de JUANITA TORRES, FLORENTINA IRUNA, NINA DE UTRERA i CONDESITA ZOE.

CAFE CATALA

RAMBLA DE SANTA MÒNICA, 6
Col·lisen de la baralla i del bon humor.
Cada dia, ball de les 6 de la tarda a les 4
del matí, pel jazz-band del popular Torres

TEATRE COMIC

Companyia dramàtica Rojas-Caparó.
ROSA, LA ESPOSA MARTIR. Avui gran
festival a benefici del personal del teatre

NOVELTY

El famós temple de l'alegria i de les
noies més ben formades. Tots els dies,
tarda i nit, admiraren les més aplaudi-
des estrones del music-hall.

POMPEIA

Espeterrant companyia de vodevil. Les
més ben fetes i fenomenals estrelles, es
troben en aquest escollit music-hall.

TEATRE ESPANYOL

Companyia de vodevil d'en Santpere.
El vodevil de gran èxit LA SEGONA
NIT DE NUVIS

EL REY DE LOS PLAZOS

MOBLES : SASTRERIA

(Per a senyors i senyores)

CALÇAT : MATALASSOS : RELLOTGERIA
SENSE FIADOR : RESERVA ABSOLUTA
Al comptat, no hi ha qui se'n vagi sense comprar

CASA BARNADAS

Jovellanos, 2, pral. (travessia Pelai). Tel. 4887 A

LA CASITA BLANCA

Habitacions luxoses. — Comfort modern — Carrer Balnearios, núm. 103. Telèfon 197 G.

Sibecas Germans

Fabricació especial
de guants de boxa.
EL MILLOR MA-
TERIAL SPORTIU

Aribau, 35-Telèf. 5031 A.

Menjar bé? HOTEL SANT AGUSTÍ - Tot canviat

Plaça Igualtat, número 3, i carrer Hospital :: Especialitat en banquets

FUTBOL

Extraordinaris partits de Futbol

DIES 10 I 11 DE MARÇ

Real Unión Club de Irún

Finalista en el Campionat

: : d'Espanya 1922 : :

contra

F. C. Barcelona

Campió de Catalunya i d'Espanya

CAMP DE LES CORTS

Es despatxen localitats
al domicili social del
F. C. BARCELONA.
Fortuny, 1, i al «Centre
de Localitats», de la
Plaça de Catalunya.

A dos quart de quatre
de la tarda

Radacció i Administració:
Carrer de Barbarà, 15
Apartat de Correus, núm. 925.—Tel. 2753 A
PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre. Ptes. 3'—
Estranger 4'50
Pagament a la bestreta
Dels treballs publicats en són responsables
els autors. — No es retornen els originals

PAPITU

No sé si ho fa que som més vius que la mare que ens va posar al món, però lo certus és que això que ara ha vingut a explicar-nos un savi, de què tot és relatiu, ja ho sabíem feia més de cinc trimestres.

El doctor Einstein ens ha descobert el Mediterrani. Sabíem d'antemano que tot és relatiu, i potser ho sabíem millor que ell.

La teoria de la relativitat és la teoria que sempre han sostingut els vius i que sempre han aplicat a totes les coses. Només els papanates creuen en el valor absolut de les coses; però els murrís, els tunos, tots són relativistes. No val a badar!

La relativitat i la tuneria són, en essència, una mateixa cosa, sinó que al relativista einstenià no l'entén ni son pare, mentre que al tunela l'entén tothom quan ell vol.

Un deixeble d'Einstein, per demostrar-vos que el que veieu no és el que veieu, us diu:

$$a \times b \times c = x$$

i com que $x - a = x + b + c$ resulta que

$$\sqrt{c+a} = \text{«algo»}$$

que vol dir quelcom.

Mentre que un viu, un tuno, per a convèncer-vos de què badeu, us diu, sense fórmules algebriques:

«Ei! Al tanto!»

De lo qual se'n dedueix que l'Einstein no ha fet més que venir a enredar les coses, perquè ja sap tothom que l'àlgebra és una ciència que no serveix més que per embrutar piçarres i gastar guix.

Que l'Einstein hagi vingut a Barcelona, a mi no m'estranya gens ni mica: Barcelona és la ciutat més einsteniana del món. Aquí estem molt al tanto. Hi estem tant, al tanto, que potser en fem un gra massa, i ja és consagrada pel vulgus la frase relativista del no val a badar, que vol

dir, simplement, allò altre castellà, de: todo es según el color del cristal con que se inspecciona una cosa.

Per altra part, PAPITU ve aplicant la relativitat a les dones i a tot el que amb les dones es refereix.

Quan se diu, per exemple, que una dona és molt difícil, nosaltres afirmem que, per difícil que sia, no ho és tant com sembla.

Quan se parla de què una dona és molt fàcil, també pensem que pot no ésser per alguns tan fàcil com diuen.

Quan un enamorat troba que la seva amada és guapíssima, nosaltres, relativistes fins el moll dels ossos, diem que no és tan guapa com diu el somia-truites.

Quan un amant abandonat troba que la seva ex-novia és molt lletja i molt poca-vergonya, nosaltres veiem gairebé sempre que ella continua éssent tan guapa i tan poca-vergonya com ho era abans.

Tot, tot és relatiu.

Es bo un pollastre rostit, però es millor una vídua guapa.

Es agradable treure la rifa, però és més agradable encara rosegar una senyora guapa. I més agradable que una senyora guapa, són dues senyores guapes..., etc., fins arribar allà on vulguin. Tot és relatiu. Solament els panarres, els tous, els imbècils, parlen de les coses atribuint-les-hi valors absoluts. Això no era necessari que ens ho descobris cap savi estranger. Per savis, nosaltres, que ja ventem aplicant de tota la vida aquesta famosa teoria.

Tot és relatiu, tan relatiu com aquesta mateixa crònica, que hauria d'ésser humorística, i ho és relativament...

RETALL

Aconsellant a l'Agnès que jaquesca son marit, qui se'n va amb meques de nit, respongué com la qui és:
—Baldament veig per estens quan de mal no fa en deixar-me, jo no penso d'ell 'llunyar-me; revenjar-me sí que ho pens'.

LES MEMÒRIES D'AQUELLA MALA DONA

VII

DESPRES em vaig aficionar a la literatura. Aficionar-se a la literatura vol dir aficionar-se als literats.

Aficionar-se a la literatura ens és molt convenient a les dones com jo. Es una cosa que vesteix molt. I serveix. Perquè així com hi ha homes que els agraden les dones morenes, o les rosses, o les menors, o les de trenta anys—perquè fins saben llatí,—o les grasses que ballen una rumba íntima que fa tornar boig, o les flagues que fan la Bertini a tothora i que, quan les abraces, et punxen, n'hi ha que els agraden les aficionades a la literatura.

I és que, després d'arribar a casa, a la sortida del teatre...

Figureu-vos l'escena.

A la una s'arriba a casa. A casa d'ell o d'ella, encara que gairebé sempre és a casa d'ella, perquè ell és un senyor de compromís.

A la una i quart ell ja s'ha fumant l'últim cigarret, i ella, asseguda al costat del llit, fica la cama dreta al pantaló del pijama.

A dos quarts de dues és ell qui posa la cama, l'esquerra.

A tres quarts els dos ja són al llit, convenientment vestits de pijama.

No em negaran que és una manera de ficar-se al llit més pudorosa que la d'una *hija* de Maria.

A les dues es veuen dos caps damunt el coixí i s'endevinen dos cossos sota els llençols.

Parlen del temps, de Melilla, de la mort del teatre líric català, de tres o quatre coses més que no els interessien ni a ell ni a ella.

Però segueix la correcció.

A un quart de tres la correcció se n'ha anat a fer pastetes. El pijama d'ell és a terra, a la dreta. El d'ella és a terra també, però a l'esquerra. No sabem què passa, perquè han apagat el

llum. Però dalt del llit sembla que es barallin. Se senten cops, gemecs, crits...

A tres quarts tot torna a estar com abans.

«¡La lluvia ha cesado;
aléjase el trueno!...»

Llavors és quan ve l'hora de demostrar que una és aficionada a la literatura, que ha llegit «La bien pagada», «La bruta», «La Coquito» i altres obres que s'escriuen en castellà.

Doncs, sí: jo em vaig aficionar a la literatura. Casa meua semblava la Redacció d'un d'aquests diaris del districte cinquè, o un cafè.

Els veïns, al veure entrar a casa tants xicots que duïen barret ample—ample com un *toldo* de *caballitus*—i fumaven en pipa, estaven espantats.

Que se n'havien escrit de comèdies a casa! De comèdies d'aquestes que en diuen realistes i que estrena en Santpere.

Se n'hi havien escrit tantes, que a mi la gent ja m'havia posat un motiu: «El teatre Espanyol»!

LA CAMBRERA MARTA

QUAN la Fifi, la meuca de luxe a París, llegí a *Le Matin* la nova, per poc cau en basca. El cas no era per menys. Jutgin:

«Per la policia ha sigut detingut el temible revolucionari americà Susser, al qual es venia cercant, en va, des de feia dos anys. El tal Susser vivia a París vestit de dona i havia estat empleat com a cambrera en mantes distingides cases, sense que mai res hagués fet sospitar el seu veritable sexe. La falsa cambrera usava el nom de Marta Gemier...»

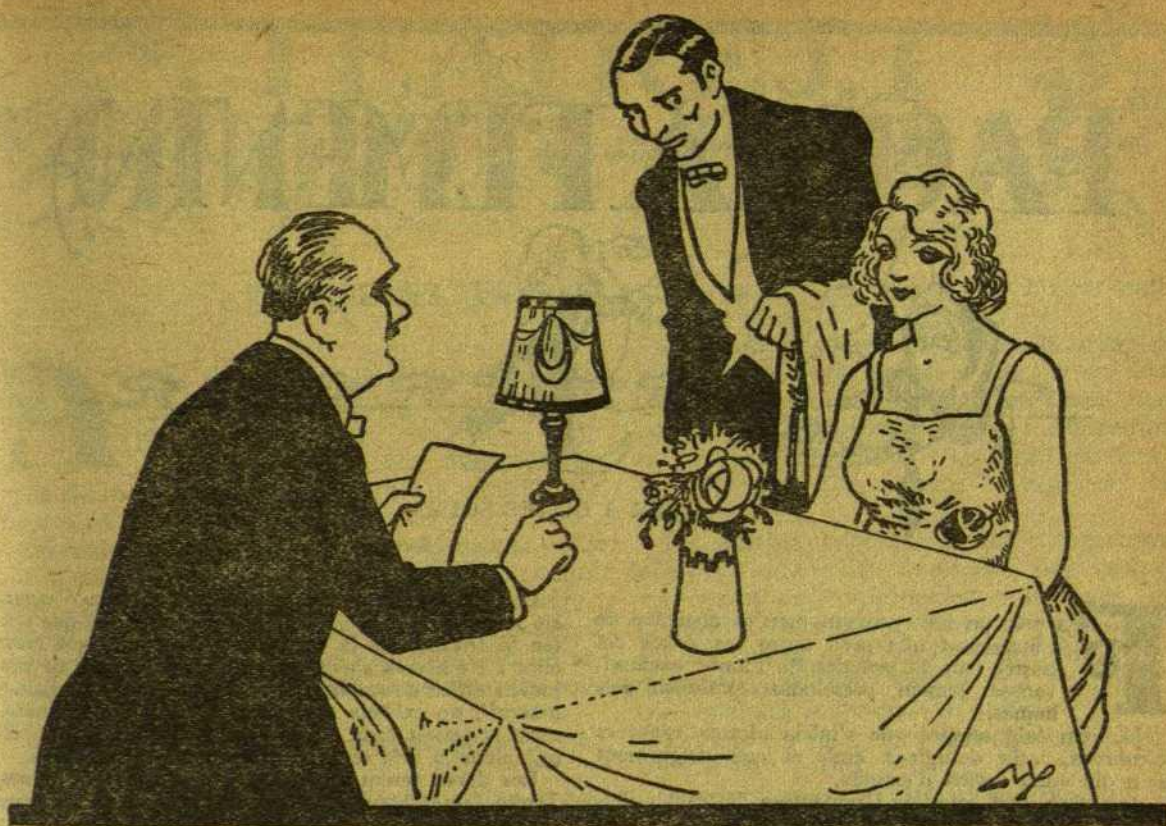
Marta Gemier! Sí, era l'anglesa que havia estat de cambrera amb ella dos anys! I era un home! Vet aquí per què va despedir-se al·legant que el vescomte d'Essex la buscava! Pobre vescomte! Quan s'enteri de què treballava el *cuento* a un mascle!

La Fifi experimentà un fort disgust al saber la nova. Era un home! Aquella cambrera tan honesta, tan confiada, tan lleial, era del sexe contrari! Es a dir, que un home l'havia vista nua *de franc*, l'havia grapejada a l'eixugar-la en sortir del bany i sabia sos secrets íntims i sos períodes de repòs forçat!

Era indignació lo que experimentava la Fifi? No. Home o dona, la Marta o en Susser no li havia donat perill de queixa. Era ràbia per haver viscut enganyada? Tampoc, doncs en el fons trobava la cosa divertida... Era por per un passat perill? No. La cambrera mascle havia respectat sempre ses joies, i a fe que n'hauria pogut fer saca! Lo que sentia la Fifi, era decepció, una decepció fonda, molt fonda.

Era un home, i davant sos encants íntims, que tan cars es cotitzaven, ses carns de seda, que es besaven a preu d'or, havia restat indiferent! Era un home, i havia fet de son cos diví el mateix cas que del bidet de caoba! Això era humiliant!

I per això la Fifi no va contar a ningú, absolutament a ningú, que la falsa Marta, el temible Susser, havia servit a ses ordres, de cambrera...

—Voldrà un tall de carn?
—Sí. La meua dona es daleix pel magre.

Cròniques de la Rambla

La cupletista que viu a la Rambla...

Parlem de la cupletista que viu a la Rambla? Parlem-ne, perquè, així com així, d'una cosa o altra hem de parlar.

La cupletista que viu a la Rambla no és la Raquel Meller, ni la Merceneta Serós, encara que aquestes dues senyores potser hi visquin sense que nosaltres ens n'haguem enterat, perquè nosaltres—creguin-nos—som la gent menys xafardera del món. Però, si hi viuen, que hi visquin en pau i gràcia de Déu Nostre Senyor. A nosaltres no ens interessa.

A nosaltres ens interessa la cupletista que ja no és l'loro, però que encara no ha arribat a *estrella*. Aquesta mena de cupletistes són les més divertides, les que ens van més bé, les que ens fan més el pes.

El pis de la cupletista de la Rambla està amoblat d'una manera molt estranya i per etapes. Hi ha mobles de càn Pallarols, de cà l'Homs i de cà Giralt, el qual també fa operetes.

Un senyor de Terrassa va pagar el menjador. Un senyor de Sabadell, l'alcova. Un de Vilafranca, el saló de rebre. Un d'Igualada, el salónet. D'aquest d'Igualada, que era un blanquer, encara en queda la pudor a la casa.

Com poden veure, la cupletista que viu a la Rambla té moltes relacions, i molt bones. És clar que ella, si pogués, se'n passaria d'aquestes relacions; però és que el cuplet, diguin lo que vulguin, no dona per viure.

La cupletista que viu a la Rambla, quan sopa al Concert amb algun senyor que l'ha feta cridar per la florista, per parlar d'alguna cosa amb el senyor, parla del seu pis. I li diu:

—Tengo un pisito muy mono en la Rambla!

I el senyor respon, més content que si l'haguessin convidat a una costellada:

—Ah, sí? Ja el veurem, doncs.

I el veu. Perquè ella l'hi ensenya. Qui és que es nega a ensenyar el pis a un senyor que ha pagat el sopar? Demés, ella pensa: «Aquest cabrit em pagarà un joc de cafè pel bufet.

Així és com s'ha fet famós el pis de la cupletista que viu a la Rambla. Se'n parla a les quaranta vuit províncies d'Espanya. Perquè a totes les províncies hi ha un senyor que l'ha vist. A totes les províncies hi ha un senyor que hi ha passat unes hores alegres.

Nosaltres l'hem vist perquè ella, una tarda, ens ha dit, davant de la Casa Gerard:

—Comprem aquest vestit?

—Per a què el vols?

—Per a despullar-me.

I l'hi hem comprat.

I ens ha ensenyat el pis.

(PER A DONES SOLES)

Fa poc, un jove conegut meu es queixava de l'increment que pren entre les dones del nostre país la pràctica de l'amor exclusivament femení, prescindint totalment dels homes.

Jo, com faig sempre que s'inicia alguna conversa escabrosa, vaig defugir-la amb el que vulgarment se'n diu «una fugida d'estudi».

Ara, però, vull aprofitar l'avinentesa de tractar lliurement el tema, que veritablement es presta a una pila de consideracions interessants.

El fet, no sé si desgraciadament o afortunadament, és cert.

Mantes amiguetes meves de temperament fogós i sensual, s'entreguen a expansions pecaminoses entre elles, com a vàlvula salvadora de la seva sang ardent; i fins a mi se m'han insinuat algunes, fent-me objecte d'apassionades carícies, tan agradoses i tan tendres com no és capaç cap home d'imaginar-les.

Confesso que he arribat a comprendre l'encant de l'amor *lesbià*—crec que és diu així;—però, faci que no he tingut ocasió de cultivar-lo, o que la meua imaginació estés ocupada per la imatge d'un home, és el cas que *encara* no puc comptar-me entre les gracioses adoradores del propi sexe.

El comprenc, perquè no hi ha dubte que una dona és molt més bella, molt més suggestiva i molt més apassionada que un home.

Una dona mig despullada fa embrancar en la imaginació imatges de galania. Un home en calçotets no té manera d'evitar el ridícol.

Perxò, oh, llegidors!—si és que n'hi ha algun d'indiscret que em lleixi,—jo us aconsello que mai us quedeu en calçotets davant de cap dona. És molt preferible que us vegin nus de pell a pell. Així estareu lletjos, però no ridícols.

Però, reconegut el fet i mig explicada la seva lògica, vull analitzar-ne els motius.

Com he dit abans, crec que és una vàlvula d'expansió imposada per la naturalesa a moltes noies que senten la frisança de la carn i es troben amb què entre elles i els homes s'alça una altíssima barrera de prejudicis difícil de saltar. Per arribar a gaudir de l'amor masculí, no existeix altre medi natural que el matrimoni, i aquest cada dia es fa més car d'atrapar, perquè planteja una sèrie de problemes molt seriosos.

Les dones tenim massa poc tracte amb els homes. Tenim fam d'home, fam del seu amor i de les seves carícies, però ens trobem amordaçades per tot un sistema moral, inventat per ells, que ens obliga a dissimular hipòcritament els nostres anhels.

Aquí, a Espanya, per exemple, on tota la moral de l'amor gira al voltant de les ximpleries del senyor Calderon de la Barca; on s'arriba a la conclusió absurda de què les dones portem l'honor de tota la família entre les cames, es comprèn que pares i germans siguin una mena de guàrdies civils que vigilin la integritat del tresor familiar.

Quina serà la noia que, en aquestes condicions, disposarà lliurement del seu cos, si és que abans no s'ha fet el pensament de renunciar a la vida social?

Ja us dic jo que ha fet més mal a la raça en Calderon de la Barca que en Malthus; perquè les teories calderonianes, que fins ens imposen la pena de mort contra el delictes d'estimar, són molt més estúpides que les doctrines de l'apòstol de l'esterilitat, perquè no tenen objecte ni finalitat.

Així es troba Espanya amb una població reduïdíssima en relació amb la seva extensió territorial, i així es queixen els homes de què les dones siguem esquerpes...

ISABEL

CONTESTES

FIFI DE L.—Vostè és un home. N'estic tan segura com si li hagués vist la fe de baptisme. Ja conec que ha procurat dissimular la lletra, però tampoc li val. Les senyores no la tenen tan dreta com vostè.

VICTÒRIA.—Li aconsello que no n'abusi, perquè el seu xicot es podria tornar físic, i si és que se l'estima, vostè hi perdria.

APASSIONADA.—En totes les cases d'específics venen esterilitzants que li donaran un resultat infal·lible... si vostè no té cap descuit.

TEATRES I MUSIC-HALLS

XAFARDERIES TEATRALS

AQUEST és un país perdut, estimats llegidors. Ja us dic jo, que no farem pas mai res de bo.

Va dir no sé qui, que aquest era un món de mones, i jo us asseguro que aquest país nostre és un país de micos.

Si malauradament per ell, hagués nascut entre nosaltres l'inventor de la sopa d'all, a ben segur que hauria fet un mal negoci, perquè tot seguit hauria tingut competidors, i hauríem presenciat com es dedicaven a fregar l'all una pila de senyors que fins aleshores solament s'havien valgut de la ceba.

Ço ve a to per a posar un exemple de lo que ve succeint amb el teatre.

Fins avui, tots els teatres havien cultivat gairebé exclusivament el gènere dramàtic, i pot dir-se que des de Nadal no havíem sentit cap gall, doncs els fabricants d'aquest article restaven sense medis de producció. Tot lo més, anaven a fer «bolos» a Santa Perpètua o a Papiol, i era, per tant, molt difícil que els poguéssim sentir des del Pla de l'Os.

Però, fillets meus: a un empresari se li acut contractar una companyia d'aqueixes que semblen un sac de gemecs, i ja em teniu a tots els altres basquejant-se per trobar unes quantes cadeneres i algun canari per a guarnir gàbies de gènere líric.

Així, ens trobem avui amb què hi ha sarsuela i opereta al «Victòria», a «Novetats» i al «Tivoli», i que preparen temporades líriques a «Eldorado», «Nuevo», «Apolo» i «Còmic».

I per això han format els empresaris una mena de masoneria destinada a protegir-se i evitar-se entrebancs?

Ja us dic jo que val més no encaparrar-s'hi, perquè n'hi ha per tornar-se xalat.

I ara preparem-nos a resistir les estrenes que totes aquestes companyies ens dispararan, perquè no hi ha dubte que durant la passada calma els autors deuen haver covat un arsenal d'ous lírics, que aniran trencant la closca de mica en mica.

De moment, hem de fer esment d'una opereta titulada «Flor de Nieve», amb la qual ha fet el seu debut la companyia de «Novetats» que actua sots la direcció del senyor Laurente.

Si els dic que lo que més em va agradar de la nova opereta van ésser les segones tiples, que

són unes segones de primera, no els enganyaré gens ni mica.

«Flor de Nieve» és lo que en podríem dir una opereta més, que no ve a omplir cap buit. En canvi, les segones tiples, si no vénen tampoc a omplir res, podrien venir-hi, i em sembla que no els fóra gens difícil trobar qui els omplís, no un buit, sinó tots els vuits i nous de què disposin.

La senyora Iris, que també compta amb una eixerida «guerrilla» femenina, ens està donant un curset de conferències pràctiques sobre la història de la opereta, i amb aquesta avinentesa, un dia ens fa «La casta», l'altre dia ens fa «La duquesa», un altre ens fa «La viuda», i diuen que arribarà a fer-nos la guitza.

Lo que és, que, si no ens dona palla nova, em sembla que patirà.

Prengui exemple del «Victòria», on han començat a munir la inspiració de l'afortunat autor en Manel Fernández, amb una revista titulada «¡Vaya calor!», que, segons afirmen els cartells, obtingué gran èxit a Buenos Aires, fins aconseguir quatre vegades el número 100... per lo que a representacions es refereix.

Com que no he pogut anar a veure l'esmentada obra, prefereixo no dir-ne res fins la setmana entrant. Crec que em vagarà de parlar-ne.

L'HOMME DE LA CONXA

MUSIC-HALLS

ENCARA que siguem a la Quaresma, no ens podem passar sense carn. Volem carn, vinga carn, carn de dona, costelles de dona, llonza de dona, biftec de dona, filet de dona. Malgrat la Quaresma, volem carn, carn i carn.

Anem al music-hall, que és com si diguéssim que anem a càl carnisser, convidem cupletistes, força cupletistes, que és com si diguéssim que fem una costellada, una costellada per llepar-se'n els bigotis.

El dejuni no ens diu res. Nosaltres, al music-hall, de cap al music-hall.

—Som-hi?

—Som-hi.

—Al «Principal Palace» anuncien una gran sorpresa: el debut de Takka-Takka i Joga-Taro.

—Serà cosa de no acostar-nos-hi.

—Per què?

—Perquè... «takka-takka»...

—A l'«Edèn Concert» es despedí la Julita Oliver i ha debutat aquella tonteria de dona que es diu Maruja Lopetegui, prou coneguda de tots els que freqüentem la casa. Per cert que també hi ha a l'«Edèn» la Isabeleta Pujol, una xicota rossa que, quan era al «Royal», féu tornar boig a aquell noi tan corrido que li deien el «Conde» Hugo. L'altre dia vàrem veure-la parlant amb en Maluenda, que anava amb aquell barret comprat a París — 10, rue d'Auber — i estava més *chulo* que un 24, que són tres vegades 8.

—Sí? Ai, pobreta! Ja ha begut oli! Feta!!

—A l'«Alcázar Español» s'ha obert la nova temporada amb una revista que en diuen «El talismán de Venus». Hi ha un bé de Déu de cuixes i de pitreres, que fa fredat. Jo, que sóc aficionat a l'astronomia, demano una ullera ben grossa per estudiar aquest nou planeta.

—Això de la ullera, ho veig molt brut!

—A «L'As», la Mora, la Morita, la Morén i l'Aviadora, canten cuplets com el «Soldado de Nápoles», «El héroe de la Legión» i «La camillera». Allò, en lloc d'un teatre de varietés, sembla el teatre de la guerra. Sols manca una cupletista que es digui Nador.

—Sí; per a tenir les «tetes» de Nador...

—Del «Moulin Rouge», poca cosa pot dir-se. Altra volta tenim allí a la Margot López, després d'una «tournée» artística per tots els grans music-halls d'Europa, entre ells el «Saló Catalunya», de Manresa. Ah! Apunti una «potineria».

—De la Margot i un periodista al «Lunch-Bar»?

—No. De la Venusina, que també està al «Moulin», i un periodista més tímid que l'Alfons Sala. Aquest periodista, per encàrrec d'un company, va dedicar a la Venusina uns elogis periodístics. Com que és un xicot de bona fe, l'altre dia anà a saludar-la, presentant-se com autor del «bombo», i ella, llesta com un regidor de la Lliga, s'apressà a dir-li: «Ah, sí? Doncs, miri: jo no dono cap quarto, sap?» I encara tingué temps de demanar-li un parell d'ous amb gaseosa, un sandwich de pa amb tomàtec i una cuixeta de pollastre. El pobre noi encara corre, és clar que després de pagar una nota de set o vuit duros.

—Què més?

—Al «Royal», la Condesita Zoe en fa de les seves. Al «Novelty», l'Antoñita Claver i la Bella Dorita i l'Antoñita Fuentes i la Murcianita i totes les «itas» que vostès vulguin. Al «Pompeia» han posat un vodevil que en deien «La casa encantada», que no és altra cosa que una d'aquelles cases de dones que tener l'honor als encants. I, per últim, al «Folies Bergère», tenim tots els dies grans partits de futbol per totes les

artistes. Juguen molt bé amb les pilotes aquelles mosses; hi fan filigranes. Són unes «virtuoses» de les pilotes. Jo, d'en Zamora, o d'en Montesinos, o d'en Gamper, els deixaria les meves amb tota tranquil·litat, segur de què a la fi farien gol.

LA QUIMETA

La Quimeta era una nena de sis anys, molt entremaliada. Arribà el dia del casament de sa germana, i la criatura estava intrigadíssima amb els preparatius del casori.

—Mamà: què és casar-se?

—Vés, que no n'has de fer res!

Però ella hi tornava, fins que un cop, la cambrera, per treure-se-la del davant, li digué:

—Casar-se és donar una lavativa!

—Com les que em donen a mi?

—Més grossa... Ja ho saps. Ara, calla.

El dia de la boda, en el clàssic àpat nupcial, la Quimeta digué, tota seriosa:

—Ja tens vaselina, teta?

Calculin la sorpresa de tothom!

—I ara! Per què ho dius, això?

—Perquè sense vaselina, a l'entrar, et farà mal. Oi, mamà?

No cal dir que la innocent criatura va rebre un mastegot de marca, mentre la núvia es tornava de color de guàrdia urbana.

—Passa cap allà...

—Bo! Ja m'han conegut!...

EL COUPLET DEL PAPITU

LA TAQUI-MECA

I

A casa en Pau Gumbau i Companyia, que tenen el despatx al carrer Nou, vaig llogar-me, fa cosa de vuit dies, de taqui-mecanògrafa amb bon sou. Em donen cada mes quaranta duros i tenen tots per mi grans atencions, sobretot en Rafel, el fill de l'amo, que sempre em repeteix, en tots els tons:

Refrà:

—Ai, taqui, taqui, taqui, taqui-meca, em tens el cor robat.

Si no vols accedir al que et demano, faré algun disbarat.—

II

L'altre vespre va entestar-se el tarambana que al sortir del despatx, tots dos solets anéssim a sopar no sé on va dir-me, per dir-me a cau d'orella alguns secrets. —Què s'ha cregut de mi?—sèria vaig dir-li, fent veure que una ofensa havia rebut, i el xicot, tot vermell, per tota excusa, va dir-me, tremolós i tartamut:

(Refrà)

III

El mosso, el carreter, el meritori, el «botones», el caixer, els escriptors, els viatjants, el tenedor de llibres, els corredors i tots els dependents; el carter, el camàlic, el sereno, el cobrador, i a voltes fins don Pau, em diuen, quan me veuen, la tonada que avui canta tothom a cànn Gumbau:

(Refrà)

LES MEMÓRIES D'AQUELLA MALA DONA

VI

DESPRES em vaig enamorar d'un *bailarin*. Però, Mare de Déu, quin *bailarin*! Era el *non plus ultra* — això sembla el títol d'una sastreria, — el «no va más», el «matem-ho», l'alcaloide de la gràcia, de la sal, de l'ensorrada i el remolí.

I era bufó, pobret! Semblava un Sant Joan color d'oliva. Només li faltava el be. Però el be l'imitava a la perfecció un magatzemista de ferros vells que em paga-

va. Pagava tant, que allò ja no era un home: era una caixa amb potes.

En poc temps em va posar un pis que, de tantes coses com hi havia, semblava una sub-

hasta. Em va comprar joies, una torre a la Bonanova i un automòbil. Demés mantenia el pare, la mare i onze germans.

Però estava tan gras! Tenia el cap tan pelat! Era tan carregós! Feia tanta pudor de ferro vell!

En canvi, el *bailarin* era simpàtic com un *torero de postin*, alegre com un número del PAPITU, elegant com un actor nord-americà. Ballava com un àngel. En els seus braços t'hi senties com en un bressol, o en una hamaca, o en un balanci.

Ballar amb ell no era ballar: era gronxar-se.

A lo millor sortia al mig de la pista a cantar *Il sogno* de «Manon» o el «Jo te l'encendré».

I els cabells! Els cabells em tenien boja, jo no sé per què, potser per allò de: allà on hi ha pèl, hi ha alegria. Eren uns cabells negres, aspres, recargolats. Semblaven encenalls de dol.

I, naturalment!, va passar el que tenia de passar. Ell em va dir, amb aquella mena de parlar dolça com una fruita de la seva terra:

—Jo tinc un *truco*!...

—Un *truco* de què?

—D'alcova.

—Expliqui-me'l!

—No es pot explicar: s'ha de fer.

—Fes-me'l!

—Aquí? No et dic que és d'alcova?

—I és divertit?

—Molt!

—Aquesta matinada, a les quatre, vina a casa, i me l'explicaràs.

I va venir. I em va divertir tant, que a l'endemà tenia els ulls que semblava que portés ulleres

fumades. I ja, des d'aquella nit, el *bailarin* venia cada nit.

Fins que don Jaume—no el Conquistador, sinó el magatzemista de ferros vells—se'n va enterar. I allà es va acabar la meua felicitat. Perquè jo era feliç, ben feliç amb el *truco* de l'un i els diners de l'altre.

Al *bailarin* el van denunciar com a delegat dels revolucionaris russos. El magatzemista em va deixar plantada.

Jo, que em vull venjar, conto avui l'aventura perquè els amics del Casino li prenguin el pèl.

LES JOGUINES DE LA DANSARINA

EN Bosch, en Rius i en Riera, tres amics i companys d'escola, estudiants en Lleis i nats a Valldeperes, habiten ara en certa casa de dispeses de Barcelona.

A la mateixa casa menja i dorm (no tots els dies) l'Amèlia, castissa dansarina, amiga de la grimègia, jove, sensual, i amb unes formes...

—Amina et dius?

—Sí. Però tothom em diu l'*Amineta*.

reco... quines formes! La mare Naturalesa prou hi posà tot el seu saber en construir-la.

Capritxosa, extravagant, li xoquen les joguines dels petits infants; i ara juga amb unes pilotes, ara sona una trompeta, ara fa volar un estel..., i així es diverteix en ses hores de repòs i calma.

Avui és el seu *cumpleaños*, i per tal aconsegueix, en Bosch, en Rius i en Riera la feliciten, ofrenant-li atractius presents.

L'un, fines mitges, altes fins l'entrecuix; l'altre, unes lliga-cames de pura seda; i l'altre, fina camisa de curtes dimensions. Agraïda, la capritxosa dansarina, per a dar-los bona prova de què amb gust accepta aitals obsequis, es desprèn de sa indumentària, i així, davant d'ells, mostrant-se en tota sa nuesa, demana li siguin posades pels tres les prendes ofrenades... Amb quin desig... d'altra cosa, la vestiren amb els presents obsequiats! Prou notà l'Amèlia les ganes d'ells en celebrar la festa, i els volia convidar, sí, però això d'ésser tres per una sola, li era massa esforç a la seva... butxaca; i per a quedar bé, cercà solucionar-ho amb la cooperació de les seves joguines. I amb decisió de lo pensat, tota amorosa els digué:

—Comprenc que els tres tingueu desig en mi; però avui sols n'acceptaré un en el convit, per certes raons que no puc explicar; i el preferit, per a que no hi hagi privilegi en l'escullir, serà el qui més es llueixi en cert joc per mi ideat.

Encara que no gaire conformats, acceptaren els nostres estudiants; i la capritxosa dansarina va afegir:

—Poseu al fonògraf el disc aquell que diu «La danza de la ninfa», i, reunits en el saló, espereu-me.

Compliren els tres amics, i prompte comparegué l'Amèlia, lleugerament abillada, mostrant son bust enterament nu, on s'hi destacaven dos venals pits, i un clatell i uns braços, disposats per a clavar-hi les més suaus i amorosívoles mossegades. Portava en la mà tres diminuts estels (joguina de nens) de colors distints, amb sos capdellets i cues corresponents per a fer-los volar.

—Feu rotllo!—cridà al presentar-se, bo i dansant al compàs del ballable del fonògraf.—Agafeu els estels, i posant els vostres ulls fits en mi, feu-los volar! I aquell que més aviat l'enlairi, serà el preferit en la festa!

I excitats pels moviments ee la dansa de ses engrescadores carns, en Bosch, en Rius i en Riera, mirant-la fit a fit, varen... fer volar l'estel.

En Riera fou qui més aviat el féu volar, i en notar-ho l'Amèlia, es tirà d'un bot al coll d'ell, cridant:

—Tu ets el preferit!—I se'l menjava a petons.

Però en Bosch i en Rius sofrien la pena d'haver treballat, posant els seus... mèrits per a no servir de res. Però en Riera, compadit dels seus amics, amb accent amorosívol digué a l'Amèlia:

—Mira, que moixos! Accepta'ls per avui! Ells

també s'ho han guanyat! Un dia és un dia...
Apa, dona!...

I la nostra atraient dansarina, que té bon cor,
féu un esforç... I encara que deixant ben escor-
reguda la seva... butxaca, sentí força satisfacció
en el convit dels tres.

FRA ANSELM TAROT

NO ÉS LO MATEIX

VAN anunciar a don Segimon que aquell
matí aniria el banquer Saperas a dema-
nar-li la mà de la noia per al seu fill.
L'home estava satisfet de què la cosa
es portés endavant, doncs encara que no coneixia
personalment el banquer, sabia que era riquíssim
i que era una bellíssima persona.

—Senyor... Hi ha un senyor que desitja par-
lar amb vostè.

—Que passi al saló.

Don Segimon es trobà davant d'un senyor, de
certa edat, d'aspecte respectable.

—Venia — digué aquest — impulsat pel meu
noi...

—Ja ho sé, ja... Coses de l'edat...

—Justos. A veure, doncs, si ens entenem. El
fill no miraria prim, però a mi m'agraden les co-
ses ben fetes.

—(I ara!)

—Es forta? Es resistent?

—Sí, senyor. Però...

—Es que n'hi ha que un les munta una dot-
zena de vegades, i ja no serveixen per res...

—Senyor meu!...

—Es nova, o ja ha servit?

Aquí, don Segimon perdé els estreps.

—No puc permetre tals preguntes! Què s'ha
cregut!

—Per què? Jo, abans de què entri a casa un
objecte, vull saber el seu estat. Es molt vella?
Ha sofert reparacions?

—Prou! Digui al seu noi que no hi pensi amb
la meua filla!...

—Eh? A mi què em conta de sa filla! No té
una bicicleta per vendre?

—Jo? No...

—No és aquí a casa el senyor Rovira, Llària,
número 690, tercer, que diu l'anunci del diari?

—El senyor Rovira viu al pis de dalt...

—Ah, vaja...

UN HOME DE GENI

(Tango, música de «La copa del olvido»)

Vatua! Si aquí l'atrapo,
jo els asseguro que me l'ha de pagar,
doncs és molt grossa la que m'ha feta
la gran bandararra de la Pilar!

Pobra, si al ball la trobo,
jo els asseguro que hi haurà raons,
doncs no perdono que amb un titella
me la fregeixi, què tants ronyons!

La vaig conèixer ja fa alguns mesos,
que de cambrera feia al «Pay-Pay»,
I li passava vint-i-dos duros
cada mesada, sens faltar mai...

I ahir m'entero que disfressada
de Raquel Meller se n'anà al ball
amb un pavero que és periodista,
nyicris i magre com un secall.

Pobra! Si jo l'atrapo
que hi haurà pinyes està ben clar,
que té de néixer, vatua Judes,
qui em faci banyes a mi portar!

Redena! Ara entra amb en Ricarditu,
que és un atleta... Deixem-ho estar.

UN CAS PELUT

En Pau en resta tot calvo,
en Pau vol tenir cabell,
en Pau vol semblar un jove
encara que sigui vell.
Per a veure si és possible,
va a trobar a un curander,
qui li donà una recepta
per a fer créixer el cabell,
dient-li:—La teua dona
fes que te l'arruixi amb llet,
i al cap de quatre vegades
veuràs com hi neix el pèl.—
I en Pau així li replicà:
—Com hi ha món, que no vos crec.
Sapigueu que fa molts mesos
que amb llet la meua muller
el cap del meu nano arruixa,
i en tant de temps que ho sol fer,
és l'hora que al cap del nano
no hi ha sortit ni un sol pèl!—

TAMBORINADAS

Barrinando, barrinando, cansado de ser siempre un media cerilla, sin un chavo, he encontrado el desollador. Sí, señores: en adelante, de las penas diré lo que la esposa del general Prim puso en la corona que dedicó a éste: «A mi Prim.» Me haré curandero, y de aquí a un par de años tendré más pañas que Comillas. Pero ustedes dirán: Este sudado ¿qué caray sabe de Remedios? ¡Ah! Aquí, si fuese un cabeza verde, os saldría por el descosido hablandoo de una tal Remedios que era raspa de la dispepa y que tiró por mala cabeza; pero como soy más serio que el bromuro de cerio y no me gusta mear fuera del tiesto, os diré que la habillo de conocimientos tan profundos, que a su costado el metro es un pavimento al aire libre. Un golpe, una fulana que tenía más años que la Chelito, pero no hacía tanta tropa, me enseñó muchas cosas; y ahora no piensen animaladas, que no va de gresca.

Como que en este mundo de monas los tarados son legión—y me refiero a los nacionales; no me meto con la legión extranjera...—todo dios vendrá a un servir para buscar alivio, pues ya se sabe que soy de alivio, y haré los duros a capazos. Recibiré a la parroquia con una bata de fantasía sin botones, lo cual no será pas por economía, pues en la puerta tendré unos vestidos de colorainas.

Y para que no crean que todo es pavería y puedan hacer correr que en esto de la medicina ni Carulla me es buen mozo, les voy a decir algunos remedios, que son como poner aceite en una luz, siempre que ésta no sea de acetileno.

VIRUELA.—Es una enfermedad que hace muchos feos. Para curarla, sin que la fisiología se valga de menos, lo mejor es ponerse en manos de los maquinistas de *La Vanguardia*. No les queda ningún grabado. Está probado. Para prevenirse, lo más a la hora es vivir en un corral con muchas reses, como bueyes, vacas, etc. Las vacunas impiden coger la viruela.

ALMORRANAS.—Es una dolencia que al que las coge, se le conoce por el asiento. Así como a muchos la inflamación les da por el canillo, los ojos, etc., al que tiene almorranas le da por el... detrás. Lo más acertado es lavarlas con agua oxigenada. Con ésta, las morenas se vuelven rubias. Siempre van en plural. Solamente el apotecario de la «Verbena» tenía una morena y una rubia.

GRANOS.—Es una empipamenta tan corriente, que hasta hay quien trafica en ellos. Felipe Trigo tuvo uno que se hizo célebre. Ya habrán oído hablar del grano de Trigo. Un grano en la cara, no es grano de anís. Todos huyen de tenerlos, aunque hay caragirados que dicen que siempre van al grano. El que tiene muchos hijos, está expuesto a tener granos, por aquello de que «els petits es fan grans». Para echarlo al botavante, lo mejor es meterse en un molino. Allí desaparecen

todos los granos en un decir Allendesalazar.

USERO.—No hay que fiarse. Muchos dicen que tienen uñeros, porque van rancos, y lo que tienen es que purgan acciones. El uñero es una mica de uña que te hace la guitza clavándose en la carne. Lo más indicado es cortárselas al rape dos días antes del que empiecen a hacer mal. Así también se evitará que haya benditos que se coman las uñas, de lo que viene el nombre de Cata-la-uña que se da a nuestro pueblo.

TIFUS.—Esto es más serio que Puig i Cadafalch. Lo mejor es no cogerlos, pues si los arpleigas y no te vas al otro barrio, es que estás de leche. Para evitarlos, lo mejor es no ir a la Academia de Ciencias, pues como que allí siempre hay científicos, es fácil arplegarlos.

ASFIXIA.—Es una cosa que te revienta. Puede uno ahogarse por falta de aire y por sobra de agua. En este segundo caso, lo mejor es no usarla. Cuando uno se ha ahogado, se le debe pasar por los ojos de la cara una cebolla. Claro, llorará, y entonces ya está salvado. Ya se sabe que el que puede llorar, se desahoga.

MELANCOLIA.—Los que no están de anteojo o de lomo, los que no sienten ganas de barrilla, son a can Pi Strauss si no hi ponen cobro. Hay quien aconseja que se hagan barrenderos, porque el barrendero siempre ba-riendo; pero esto es una animalada. Lo que va más a la hora, es que se empanen tres chistes diarios, de los que endiña un servidor... Ejemplo:

Una pieza de cinco céntimos ¿en qué se parece a un mal tenor?

En que no se sostiene del canto.

¿Y un gallo a un niño de bolqueros?

En que ¡caca...arrea!

¿Y una pulmonía a un cepillo?

Pues... en que ce...pilla.

¿Y un gato a un erio que hace aguas menores?

En que «ha-se-miau!»

¿Y un valiente a la escudilla de las fondas?

En que no tienen nada de gallina.

¿Y «Maruxa» a un cerdo cuando lo matan?

En que «es tocino desgraciado...», etc.

¿Y un pulmón a un edificio?

En que arriba del pulmón ponen un lazo y al cabo de amunt del edificio también ponen l'azo...tea!

¿Y la tropa después de una revista, a un dentista?

En que desfila por aquí, desfila por allí...

Y uno que haga enrabiarse a otro, ¿qué fenómeno del tiempo recuerda?

Pues ¡l'a-tormenta!

¿Y los obreros de las minas a la cebo.lla?

En que siempre vuelven a la boca.

Bueno: creo que estaréis convencidos de que no habrá tarado que no se cure con mis métodos. Dentro de poco, ya os convidaré, pues ya sabéis que no soy agarrado. Pero si entretanto pudierais enviar pañas!!

BUENDIA Y GASSOL

SECCION TELEGRAFICA

LA OCUPACION DEL RHUR

(SERVICIO ÚNICO, EMPINADO EN NUESTRA REDACCION)

Estaba en París, estudiando las costumbres de las meucas senegalesas, cuando vi pasar unos grupos de soldados de tropa, que gritaban:

—¡A ese! ¡A ese!

Pero no empaitaban a nadie.

—¿Qué caray es esto?—me hice yo, y lo pregunté a un cabo:

—¿A quién buscáis?

—Nous alons a Essen a faire la guitza a les allemands!

—Sí que, amigo—respondí en francés.

Y como creí que en Essen hacía falta, cabeza allí hice cabeza con aquel contenido.

Al llegar, ¡hijitos, qué rebomborio! Los franceses estaban ocupados en ocupar y los alemanes se ocupaban en que los ocupantes desocuparan.

El general francés corría de un cantón a otro, y a golpes se paraba y decía:

—¡Esto es una mina!

Pero minas grandes encontraron pocas. De pequeñas, un estereolero, por lo que muchos se contentaron con «la minette».

Los alemanes están que echan fuego por las muelas y dicen: «Se acabó el carbón.» Y unos protestan empipados, otros reniegan, y esto acabará como el rosario aquel.

Yo, estoy al tanto. Ensumo mandanga, y ya os haré cinco de lo que pase. Decid a Seguí que no cale que venga, que yo no bado y ya me basto. Ya gariaremos, ya...

PARCERISAS

(Redactor honorario)

CONSULTORIO DE

«EL DIA BETICO»

(EN ESTA SECCIÓN CONTESTAREMOS A TODA MENA DE PREGUNTAS, SIEMPRE QUE NOS ENVÍEN DOS NABOS PARA LA RESPUESTA.)

Un consentido.—Está usted agobiado de razón. Si usted los lleva con aquella alegría y vive con las pañas del otro, el primo es el otro, que pugna por lo que usted tiene de arroz. Se ve que usted es un murrio.

Tres vírgenes: La verdad, que casi bien no lo creo que a vuestra edad no sepáis cómo se hacen las tortillas. No os lo digo, porque creo que me se rifáis.

Juanito: ¿Y porque se ha barajado con su novia quiere leerse las obras de Unamuno? ¡Caray! ¿Tan desesperado está? Nada, hombre: no se debe encaparrar, y piense que hay más tías que longanizas...

Una curiosa: No, señora. Está usted de aquello más equivocada. Un cura castrase no es un cura castrado ni cosa por el estilo. ¿Quién la ha enredado?

Una meuca: Yo, la verdad, no sé pas lo que haría. Si lo pagan bien, la cuestión son pañas. Claro que no está ni mica bien, pero... En fin: que creo que debe usted tomar... una resolución.

—Mira, nena : ja hem agafat peix.

—Però, mamà, no veu que és xanguet, i lo que a nosaltres ens convé és sardina?...

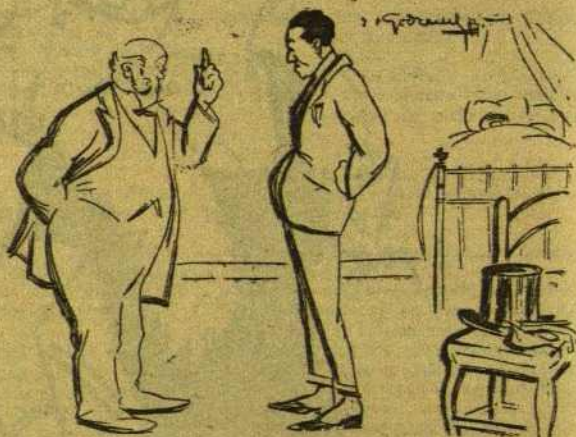
—No puc fer-hi més... D'ençà que m'ha deixat, tinc quelcom de molt gros sobre el cor.

(De Sans Gène.)

—Dispensi'm que el despertí a aquesta hora, però he llegit que es volia vendre l'auto, i vinc a dir-li que no compti amb mi per a comprar-lo, doncs no en tinc cap necessitat.

(De Sans Gène.)

—Però vostè es deu equivocar, doctor... Fixi's que només fa cinc mesos que som casats!

—D'això se'n diu la generació espontània, amic meu...

(De Le Journal Amusant.)

TORNANT DE CACERA

—Has caçat alguna cosa, espòs meu?

—Sí.

—On és? A la cuina?

—No. A l'hospital.

(De London Opinion.)

—La meva mamà ara està molt ocupada preparant el meu casament. Has de pensar que és la primera vegada que un es casa dins de la meva família...

(De Sans Gène.)

UN RECADET

El magistrat.—Queda condemnat a vint anys de presidi. Té res que dir el processat?

El processat.—Sí, senyor president. Que facin el favor d'arribar-se a casa i dir a la dona que fins el 1943 no hi aniré a sopar.

(De *The Passing Show.*)

PROFECIA

La senyora, «tirant-se» les cartes :

—Una visita..., un home moreno..., diners...

La criada :

—Senyora. Hi ha el carboner, que porta la factura.

(De *Le Regiment.*)

COINCIDENCIA

Un fulano segueix una senyoreta. Aquesta, exclama :

—Senyor ! Que sóc casada !

—Caram ! Quina coincidència ! Jo també !

(De *Le Journal.*)

COMMISERACIÓ

En el restoran :

El client.—Pobre Ramon ! Venir a parar al cap del temps a mosso d'aquest restoran !

El cambrer.—Sí, però no menjo aquí...

(De *Le Rire.*)

LA PRIMERA CITA

—Es la seva primera cita amorosa, senyoreta ?

—Sí, senyor.

—Ha sigut molt puntual.

—No m'agrada fer esperar els homes...

(De *Le Journal Amusant.*)

LA LLEVADORA

EN Recasens tenia a sa muller embrassada i estava enguniós pensant amb els perills del part. El xicot tenia una amiga llevadora i tingué la pensada de confiar a sa amiga el cuidado de la seva dona.

—Sabent que és cosa meva—deia,—hi anirà més amb compte !

Però la dona, que ja ensumava quelcom, no la volia.

—Mira que és molt bona llevadora...

—Sí, sí...

—Que és força intel·ligent...

—I a mi, què ?

Un dia, davant d'uns amics, en Recasens es va dordre de què sa muller no volgués creure'l.

—La vull portar a casa d'una bona llevadora, titulada, de molt nom...

I ella saltà, indignada :

—Prou ! No me'n parlis més ! Ja n'estic fins aquí de la teva titulada !

La riota fou general.

—I ara ! Quina proposició de fer-me ! Vostè és un fresc !

—No, senyora. Res de fresc : tot lo contrari...

EN Felip era de lo més bon home que hi ha. Hauria sigut incapaç de sospitar de la seva dona, la Roseta. I, no obstant, ella l'hi fregia de la manera més iniqua. Ningú ho ignorava. Ell encara solia dir, tot fent veu de tragèdia:

No m'explico com hi ha homes que es deixin enganyar per la dona! Si jo em trobés en aquest cas, em sembla que en faria alguna de la qual se'n parlaria!...

Un dia vàrem trobar-lo al carrer del Carme, caminant a cinquanta per hora.

—On vas tan de pressa, Felip?

Ell, amb veu de joia, ens contestà:

—Vaig a la delegació del districte. Necessito un parell de «polis» al moment...

Mentre parlava reia, amb un bon humor extraordinari...

—I ara! Què n'has de fer dels dos policies?

—Una cosa *macanuda*, nois! Els vull fer fer de testimonis. Figureu-vos que acabo de trobar la Roseta dins del meu llit amb el botiguer de la cantonada! He agafat la clau de la cambra sense que ho notessin i els tinc tancats tots dos. Se'ls pot veure pel forat del pany. Veniu, que riurem!!

UN TITOL D'HONOR

No sabem si lo que conta en Bernat de sa vida, és cert o és bola; però la Margot, que a la *cuenta* l'ha vist tot nuet, diu que allò del tatuatge és cert. Però com que vostès no saben què és allò del tatuatge, els ho explicarem.

En Bernat és un xicot que ha viatjat molt. En un d'aquests viatges anà a parar a un regne de cap allà els Balcans, la reina del qual s'enamorà del seu tipus. Res: que va fer portar banyes a una testa coronada almenys mig any seguit.

En Bernat volgué guardar un record d'aquesta saborosa aventura i, no sabent com fer-ho, resolgué fer-se fer al cap d'avall del ventre un tatuatge, que consistia en una corona reial i una inscripció que deia: *Proveïdor de la Casa Reial*.

I enses aventures nocturnes s'hi feia veure i les dones trobaven el fruit del seu amor més saborós.

UN dia, Alexandre Dumas, fill, anant a visitar al seu il·lustre pare, trobà la porta tancada. Trucà i li contestà una veu des de dintre:

—No et puc rebre; estic al llit amb una febre que s'ha apoderat de mi.

—Està bé; ja vindré més tard—contestà el jove intel·ligent.

Al cap de dues hores hi tornà, i, al trobar al seu pare treballant, li digué:

—Es troba més bé?

—Sí—respongué el seu pare.—No fa gaire que la febre m'ha deixat.

—Ja ho sabia—respongué maliciosament l'autor de «La dama de les camèlies»;—ja l'he trobada a l'escala, amb un vestit fosc i un capell morat!...

LA COMPRA D'EN XARAU

EN Xarau era un xicot de Granollers que estudiava a Barcelona. Un dia, trobant-se sense roba interior, es dedicà a córrer botigues, a l'ensems que escrivia al seu pare, demanant-li pàfies.

En una tenda, preguntà:

—Quant val aquest trajo?

—Cinc duros. Es de lo milloret...

—I la samarreta sola?

—Deu pessetes...

—Ja tornaré.

Als dos dies hi tornà. El pare li havia escrit que li enviava calers.

—Quant em va dir, d'aquest trajo?

—Cinc duros.

—Quant la samarreta?

—Tres duros i dos els calçotets.

—Ah, carai!

Per fi, ja amb els diners, anà a comprar-lo.

—Quant diu que val?

El botiguer cregué que anava per pendre-li el pèl, i, empipat, digué:

—Cinc duros!

—I la samarreta sola?

—Quatre...

—Ai, ai... Per què m'apuja la samarreta i m'abaixa els calçotets?

—Per...

Bueno: et que va dir no podem copiar-ho. El cert és que en Xarau no va volguer-hi saber res i no va fer la compra.

L'HOMENATGE

FUTBOL

«F. T. C.» - «BARCELONA»

ARA que han passat uns quants dies, deixeu-me parlar de l'homenatge. No, no temin els barcelonistes que em rigui de l'homenatjat, al qual crec molt digne de l'obsequi, encara que un servidor l'hauria preferit més seriós i amb menys xim-xim. No: en Gamper s'ho mereix, i encara que a nosaltres, com a perfectes tabalots, ningú ens té en compte, aquí va la nostra adhesió, alegroia, però més sincera que els renecs d'un defensa que coneixem, quan perd.

Sí, senyors: l'obra d'en Gamper és mereixedora d'un homenatge, però no de certs articles que havem llegit en... (Ai, Senyor! Ara anàvem a fer la xafardera.) Però, començada la sèrie, i fet en primer lloc a qui en primer lloc corresponia, no creuen els futbolers antics, els clàssics, els que vivien en aquell temps heroic de la 'patada', els que cavaven el camp i traginaven els gols i passaven la regadora, que estan en deute amb un home, que començà amb en Gamper—o potser fins abans d'ell—la tasca de fer conèixer el futbol a Barcelona, i propagar-lo a còpia de sacrificis i gratar-se l'armilla?

Els jugadors novells, els tendres, no el coneixen, perquè el seu club, el veterà «Català», el de los tristes destins, que li deia el malaguanyat Lloret, se n'anà en orris quan estava a punt de fer forrola. El «Català» d'ara és aquell, però no és aquell. Qui és que ara es recorda d'en Jaume Vila, el que presentà, a la Bonanova, en aquell cèlebre velòdrom del qual avui no se'n canta gall ni gallina, el primer equip de futbol, i que amb en Gamper combinà els primers partits, que foren com llavor en un camp amb fems? Qui se'n recorda d'aquell home petit i rabassut, tot muscul i tot cor, que semblava que tenia el cos ple de biceps i que tenia el cap net i pelat com la butxaca d'un cessant? Ell, amb en Gamper, treballà per a que els joves futbolers d'avui arribessin a cobrar setmanada i els clubs necessitessin tenedor de llibres. A còpia de pàfies mantingué l'afició, i quan els seus tiraren per mal cap, enfonçant el club, es retirà al seu gimnàs i donà sa tasca per acabada.

Nosaltres, gats dels frares, xirois, poca-soltes, li dediquem un record i li desitgem un homenatge. Però, com que no estem de llet, no tinguin por: no es farà. N'hi ha prou amb que comprem un dècim perquè no toqui...

El dissabte, un servidor de vostès estava de bona lluna, o, si ho volen, per més claretat, de buen talante.

Una dita que ha esdevingut cèlebre, diu: «No hi ha dissabte sense sol, ni vídua sense consol.» Una altra dita, diu: «No hay mal que por bien no venga, ni loro que no entretenga.» Aquesta última no és cèlebre, però no tardarà a ésser-ho.

...I com que «La cabra siempre tira sota l'aixella», puntos suspensivos y aparte.

Em trobava dinant *mano a mano* amb la simpàtica Pubertat Llombrigo, aquella ballarina polaca que tots vostès han admirat en les seves danses sobre el catre. La conversa era animada. Estàvem precisament afrontant un assumpte força relliscós. Parlàvem de la procreació de les bèsties. La Pubertat, que és la perfecta ingènua i la imatge de la innocència, feia les preguntes una darrera l'altra, posant-me a voltes en un compromís.

—I les serps, com ho fan?

Jo suava d'engúnia, doncs dec confessar que no sé com ho fan les serps.

—I les tortugues, com s'ho arreglen?

Diable! Un altre cas. Què sé jo com s'arreglen les tortugues!

Quan estan en funcions, deu semblar que repiquin les castanyoles, oi?

Amb aquestes raons... va passar el temps i un servidor no va poguer anar a Les Corts a veure els del «Barcelona» amb els «F. T. C.». Ja tremolava pensant amb la cara que faria l'amo quan sapigués que no havia complert la meva tasca.

En aquells moments maleia les ingènues i les innocents i estava disposat a donar l'ànima al diable amb tal que em tregués del compromís.

—Pere Boter! Llucifer! Satanàs! Sacadme del atolladero i us regalaré uns mitges de seda.

Burrrruum!! Zazzz! Pim, pam, pum!!! Davant meu aparegué el dimoni. Feia cara de pocs amigues.

—Qui em crida? Què voleu de mi?

—Home, veurà.... Em trobo molt atrapat. Figuri's que tenia de parlar del partit «Barcelona»-«F. T. C.», i aquest lloro m'ha destorbat. He pensat que, oferint-li l'ànima, potser vostè em podria treure del compromís.

—Prou! Esperis una mica—em digué, cloquant els ulls, amb el front arrugat i tremolant-li les banyes, i va enegar-se furient.—«Equip hon-

garès fa bona impressió. Alcàntara un gol. Piera un altre gol. Gràcia treballador i *conscient*. Ventanachs fet un *portento*. Weisi formidable. Total, dos a zero.» Ara, vinga l'ànima.

—Si és servit—vaig dir-li entregant-la-hi.

—Home, emboliqui-me-la, si és servit!

—Si vol, la hi enviaré...

Va preferir endur-se-la i n'hi vaig fer un paquetet.

La Pubertat va posar-se a cridar:

—Ets un mal home! Sense ànima!...

Tenia raó; el dimoni se l'havia emportada. És sensible ésser un redactor d'esports sense ànima; però el cas és anar tirant.

El diumenge el resultat fou el mateix. Varen tirar-se dos penals per part del «Barcelona», amb una delicadesa exemplar que ens deixà admirats. L'Alcàntara volia passar a defensa, però els crits de tota la colla d'incondicionals varen obligar-lo a jugar de davanter. Va fer un gol.

En Gràcia amb el cap en féu un altre.

Els pobres hongaresos tindran de tornar al seus país amb la cua entre cames i sense haver pogut apuntar-se ni un tanto.

Per nosaltres, que se n'apuntin quatre.

«ESPANYOL» - «EUROPA»

Amistosament i amb poques ganes de fer-se mal, l'«Espanyol» i l'«Europa» varen jugar al camp de l'«Espanyol».

Solament direm que els de Gràcia varen guanyar per quatre a un.

DOS COPS..., NO

En Cornudella tenia una merescuda fama de no tornar mai les quantitats que manllevava.

Un dia es dirigí al senyor Retaulons demanant-li cinc naps, amb la promesa formal de tornar-los-hi a fi de mes. El senyor Retaulons aquell dia estava de bona lluna i li donà cinc durets, amb l'absoluta seguretat de què ja no els veuria mai més. I es va equivocar, puix en Cornudella, fent una excepció a son costum, a fi de mes els hi tornà com un home.

Al cap de poques setmanes el xicot es trobà novament sense una pàia i acudí a càl senyor Retaulons.

—Voldria deixar-me dos duros?

—No. Not pot ésser.

—Carai! Què té que dir de mi? No li vaig tornar aquells cinc duros dies enrera?

—Per això mateix. A mi no se m'enganya dos cops. Un cop... *bueno*.

El senyor Ramon estava estiuejant a Vilafraça i tingué necessitat d'anar a càl barber. Però quedà sorprès al veure que el pelabarbes li donava una nou.

—Què voleu que en faci d'aquesta nou?

—Posi-se-la a la boca. Així la pell de la galta queda tivant i fa de millor afaitar.

—I a cada parroquial li doneu una nou?

—No! Serveix la mateixa per tothom!

—I ara! I voleu dir que no és fàcil que algú se l'empassi?

—Prou! Però no es perd pas, vatua! Miri: ahir mateix se la va empassar el vell de càl Gatoses i, veu?, aquest matí ja me l'han tornada...

No cal dir que el senyor Ramon no es ficà pas la nou a la boca.

L'ESPETERRANT CAS DE XICAGO

La premsa de Xicago s'ocupà dies passats d'un cas que, per lo estrany, va causar sensació de valent. El fet era que el doctor Haword, examinant la part posterior d'un client que es creia patir de morenes o d'alguna altra dolència empipadora, puix el «desmenjar» li costava molt, observà que l'ull que generalment és cec, llua un magnífic globus amb una nina del tot igual a les de la cara.

El cas fou comentat, no sols entre els savis, sinó entre els profans, i el «seient» del pobre malalt fou examinat unes mil vegades cada dia. En efecte, no hi havia lloc a dubtes. L'ull posterior del pacient tenia iris, còrnea i les demés necessàries andròmines. Se'n va escriure una comunicació, es va enviar a l'Acadèmia de Medicina de Baltimore i... per fi es va aclarir l'assumpte.

El pacient arribà una nit a una fonda i demanà habitació. A mitja nit sentí una set devoradora i es begué l'aigua d'un vas que hi havia a la tauleta de nit. Ell ja notà que s'empassava quelcom.

—Bah! El sucre, que no s'ha fos.

I no era el sucre, sinó l'ull de vidre d'un altre client, que, com que era borni, cada nit se'l treia i el posava en un vas amb aigua. El dit borni aquell dia sortí de viatge precipitadament i se'l descuidà.

I vet-ho aquí.

O CINIQUES, QUE TOT VE DE CINE

Si hi ha un cine de tradició mansa i esgrogueïda, a Barcelona, aquest cine és el «Palace Cine». La seva existència ha estat una lluita terrible per al títol. Al principi, al temps de les pel·lícules d'una part, dels Belios-Graff de competència familiar, quan les senyores es marejaven als cines, es va instal·lar una sala pintoresca al lloc que ara ocupa el «Palace». Era un vagó de tren, l'exterior tenia l'aspecte d'una estació, les pel·lícules eren de viatges i preses des de trens en marxa, l'entrada valia una pela, i en aquells beneïts temps una pela era una pela, i entre una cosa i altra la gent no hi anava i varen plegar. Allò es deia «Rainwail-Cinemawais», o una cosa per l'estil. Després, potser en memòria del precursor, varen alçar el monument funerari que perdura amb poques variants.

*Magnífica fué, en verdad,
la Idea del Panteón,*

perquè la «gente bien» s'hi va deixar anar. Bé: aleshores era aristocràcia; d'això de «bien» no se'n cantava gall ni gallina. Es va dir «Cine Ideal». No va ésser dels més coneguts per les seves aventures, ni la foscor va exagerar-se massa en cap moment. El «Catalunya» li va fer terrible competència. Un jorn varen revocar la façana, varen cridar a l'Utrillo, li varen fer pintar les parets amb «frescos» baratets i li varen canviar el nom pel de «Palace Cine». I així continua. Avui arreplega la immensa majoria del públic de «cachupinada», que li ve molt bé allò de què a la general en diguin «especial». Tenen el vici d'agafar-se a les sèries com uns pops i de tenir taquilleres boniques. Per l'un els perdonem l'altre.

Mai ens ha passat res de particular. No hem tingut ocasió de fer el *madruga*. Vostès, sí? Doncs, nosaltres, no. No hem sentit cap bronca, no ens hem fet cap xicoteta. Un jorn vàrem perdre uns guants i a l'endemà els vàrem trobar al mateix lloc. Es un cine bon jan, manso, un xiquet cursi i amb salamandres per la calefacció. Després de tot, ja sabem que el mal dels que es fiquen en un panteó, no vol soroll. Bé: i de novetats, què?

—Novetats, dius?

—Sí, Mussola, novetats; tot això que expliques són «papadinerus» per matar l'estona.

—Doncs, mira, una solament, doncs els demés van tirant amb les coses ja conegudes, de *La tumba india* i de *El hombre sin nombre*; cal remarcar, al «Catalunya», la paròdia de *Los tres mosqueteros* per en Max Linder; veritat és que,

com a paròdia, ja en teníem prou amb la d'en Douglas; però és allò de *més difícil todavía*, o més paròdia encara. En Max, com tot aquell que es pren lo seriós en broma, mereix la nostra adhesió més sincera.

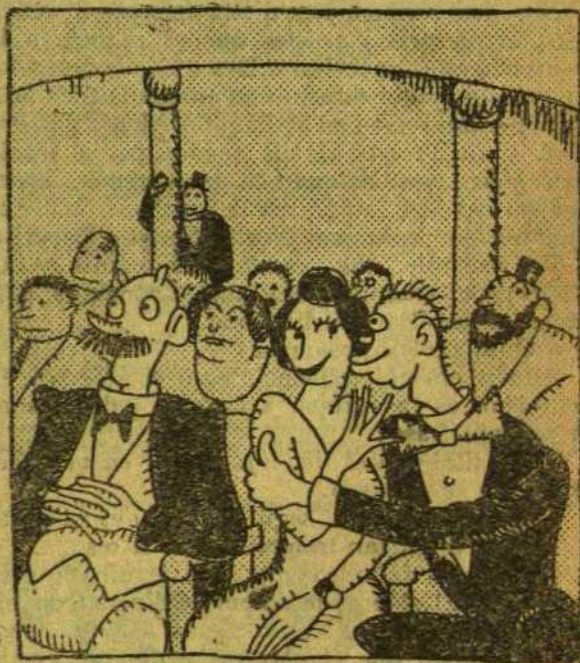
MUSSOLA

GENT DE NIT

EL «MERO»

Hi ha dos o tres fets a Barcelona que tenen la indestructibilitat de les coses prehistòriques. D'aquest gènere són la mandra del futur il·lustre autor de «Marianela», el mestre Pahissa, i la versatilitat política del popular Emili Junoy. Podran, tant l'un com l'altre, rectificar la seva conducta passada; podrà en Pahissa escriure cinquanta «Marianelas» i en Junoy permanèixer tota la vida en una de les diferents partícules en

—Veig que el teu home hi té molta afició al cine..
—Sí. Quan fica la banya en un forat..

què està dividida la família liberal; però, per al públic, en Pahissa sempre serà un mandra i n'Emili Junoy una discontinuïtat permanent.

El «Mero», senyors, el «Mero» mereix que en aquesta processó de la gent de nit se li respecti el primer lloc masculí. Perquè nosaltres entenem que ningú pot arrabassar-li aquest lloc premient.

Ja suposem que els nostres llegidors hauran entès que ací no parlem del «Mero» peix. D'aquest peix que és segon plat obligat en tots els ressopons que es fan en els reservats. No. Ací no parlem de l'«acantopterigi», que té un metre de llargària, quasi ovalat, aixatat, cap gran i boca armada de moltes dents. Precisament el nostre «Mero» és un peix dels que no es porten l'oli, de tan bo com és (qui es va emportar l'oli i lo que no era l'oli, va ésser el company del «Mero»), i ja hauran entès els nostres llegidors que estem parlant del «Mero» empresari, del «Mero» de cap gran, nassut, desdentegat, simpàtic i bona persona: d'en Baldomer Blanquet.

No és la primera vegada que un escriptor escriu de coses que no sap ni coneix. Nosaltres, avui som d'aqueixos. Nosaltres no en sabem res del «Mero»; nosaltres el coneixem molt superficialment. Però ens hem imposat el compliment del deure i anem a parlar del «Mero».

El «Mero» és un home molt viu i un home que ha vist moltes coses. Les suficients per poder dir, quan es parla d'assumptes teatrals, que són el seu fort:

—D'això no en sabeu res!... Quan els Onofres...

O bé allò tan clàssic de la nostra gent:

—Jo ho he vist millor!

Nosaltres formem part d'una «penya» d'escriptors, empresaris i artistes que es reuneix a la matinada al «Lunch-Bar». Des d'en Modest Cid, que s'ha tenyit el cabell—una enredada d'en Manolo Fernández,—fins al Paquito Aldar, tots ens hem sentit burxats alguna vegada per la ironia del «Mero», que de quan en quan treu les urpes del satíric—del satíric, no del sàtir—i en deixa anar un de clavat com Nostre Senyor Jesucrist.

Per exemple, una vegada, uns quants periodistes prou coneguts, potser massa coneguts, parlaven de publicar un diari nou.

—Quin títol li posarem?

Aquest era el problema; però el «Mero», en sentir-ho, es va apropar a la taula i deixà anar la següent frase:

—Un títol? Ja el tinc: *Jo també en vull, periòdic de «chantage»*.

I sense dir res més, seguí el camí i es va posar a llegir el diari, tan tranquil i com si res.

El «Mero» fa veure que està arruïnat; però no n'està. El «Mero» té diners, té diners (com els seus cops) amagats. No ho diguin a ningú, però els assegurem que el «Mero» té diners. Vostès no ho facin córrer, perquè és molt possible que en Gisbert fes amb el «Mero» lo mateix que amb l'hormiguita dels artistes del «Victòria».

Per això, al parlar del «Mero», ens hem recordat de les valors autèntiques de Catalunya, de les coses indestructibles, perquè al costat de la mandra d'en Pahissa i de la inconseqüència contínua de l'ex-senador n'Emili Junoy, s'hi pot posar la gràcia barcelonina, d'un caire gairebé únic, del «Mero».

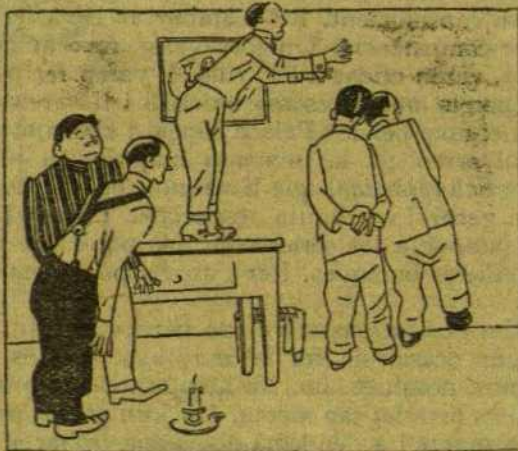
ELS NUVIS

Tors els nuvis, tan bon punt surten de l'església, els entra la febre d'anar a Montserrat.

Allò de què, «Per ésser ben casat—s'ha d'anar a Montserrat», es compleix al peu de la lletra.

Aquell monestir, tan auster i tan seriós a quarts de deu del vespre, és una fàbrica de canalla, on la producció no s'exhaureix.

Ara vaig a explicar-los-hi un cas ocorregut entre uns nuvis i uns estudiants. Entre els estudiants hi figurava un servidor. Erem cinc, i el que menys, havia sigut nuvi d'ocasió cinc centes vegades. A l'arribar a Montserrat, demanàrem una cel·la per a tots, amb la intenció de no gastar gaires peles i poder, l'endemà al matí, ésser puntuals al llevar-nos, vigilant-nos de prop.

Quan ens disposàvem a dormir, una remor de somier saccejat ens convencé de què aquella nit no podríem dormir, puix els nostres veïns eren nuvis.

En Xàfec i en Torradeta, els més de la broma de tots nosaltres, posaren l'orella tocant la paret, disposats a no perdre una frase ni una remor del que passaria.

Una veu de mascle preguntava:

—De qui és aquest puuet?

—D'en Pepet!—responia una veueta de femella.

—De qui és aquesta cameta?

—D'en Pepet!
 —De qui és aquesta cuixeta?
 —D'en Pepet!
 —De qui és aquesta...?
 —D'en Pepet!!!

...Res: la comèdia va seguir fins la matinada, produint-nos la consegüent excitació.

En Torradeta i en Xàfec decidiren venjar-se. L'endemà al migdia el restorant vessava de gent. Amb dificultat poguérem trobar una taula vacant.

A l'asseure'ns esguardàrem al nostre voltant. A la taula del costat nostre hi havia uns nuvis.

En Xàfec exclamà:

—Són els nostres!!!

La nostra curiositat devingué impertinent, car ja no apartàrem la vista de la tendre parella veïna.

Nosaltres atíavem a en Torradeta perquè en fes una de les seves, però ell romania impassible.

Ens serviren el pollastre i en Torradeta es disposà a servir-lo.

Solemniament s'alçà i, amb posat greu, impertorbable, començà la tasca.

En Xàfec se'l mirava amb posat canderós.

De repent en Torradeta començà a posar talls de pollastre, interrogant a en Xàfec:

—De qui és aquesta cuixeta?

—D'en Pepet!—responia en Xàfec.

—De qui és aquesta aleta?

—D'en Pepet!

—De qui són aquests menudets?

—D'en Pepet...

Les nostres rialles varen retronir per tota la sala.

No cal dir que la parella desaparegué escorreguda.

*** De La Vanguardia:

«Corredor necessita casa moderna...»

Mira que fer una casa sense pasillos!

*** De la mateixa procedència:

«Francés. Se enseña a la perfección en pocas lecciones, buena profesora...»

Una bona professora és el tot en aquest món.

*** Una altra de la «garbosa» Vanguardia:

«Alfiler imperdible de brillantes se perdió en el trayecto Ramblas, Paseo de Gracia, Bonanova. Se gratificará su devolución...»

Vet aquí un imperdible que desacredita la «clase». On s'és vist perdre's, essent imperdible?

QUINTET JAZZ-BAND GATZZ-HAARA

Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 18. 1.º

Un poeta de secà: Vostè no n'endevina una ni per casualitat. Allò que ens diu dels seus «il·lícits amors, sense mida», ho pot aplicar als seus versos, que tampoc tenen mida.—Sardinópolis: En la seva remesa hi ha de tot, com en la vinya del Senyor. Com pot suposar, aprofitarem lo bo i llençarem lo dolent. Llàstima que en un dels seus treballs més polidets es fiqui amb el clero! Tingui per entès que en aquesta santa casa el respectem moltíssim, perquè no ens agrada molestar a cap llegidor.—Pere Serra: Sentim molt no poder complaure'l, perquè sols publiquem cuplets alegres, i aquests que vostè ens recomana són més tristos que una juerga andalusa.—K. Sola: No és massa original, però pot anar.

Café LA GUINDA BAR Rambla Sta. Mònica, 9, i Ginjol, 6
 Telèfon 4785 A = Elegant cabaret
 a l'estil dels millors de París i New-York. ÚNIC A BARCELONA
 Dancing-Jazz-Band, de 7 a 9 vespre i de 12 a 3 matinada. Elegants i belles «tangues».

TEATRO NOVEDADES

Gran companyia còmico-lírica, dirigida per LUIS J. MAURENTE y el MTEO. ESPEITA, de la que formen parte:

MARIA CONESA. La opereta de gran èxit de L. Kastner.

FLOR DE NIEVE

FALLERES GRAFICOS COSTA, COMTE DE L'ABALTO, 46-BARNA.

Pavillon Meublée

REGAS, 6

Barcelona • Gracia

TALLERS I LABORATORIS
FOTOGRAFICS

R. ARRAUT

Tota mena de treballs fotogràfics.
Retocs, tiratges, ampliacions, repor-
tatge, informacions. Especialitat en
treballs d'aficionats. Preus mòdics.

NETEDAT I RAPIDESA

Carrer Bonsuccés, 7, 1er.

= BARCELONA

ESTUDIANTS

¡PROU EMPOLLAR!

L'Acadèmia Parpal, Claris, 20, us farà advocats en 2,
3, o 4 anys. Preus per tarifes

Esplèndid local, cèntric, calefacció i ensenyança
acurada per un sol catedràtic.

Leed siempre

EL CALOYO

Semanario festivo militar

Sale los sábados Precio: 10 cts.

SI VOLEU RIURE, DEMANEU

**A STRACANCIA
SUPERFINA**

d'En Buendia i Gassol

Val 50 cèntims

DEMANEU

**V ODEVILS
PAPITESCS**

Preu: 50 cèntims

De venda en la nostra Administració.

YA SE HA PUESTO A LA VENTA
LA PRECIOSA NOVELA CINEMATOGRAFICA

EL HOMBRE SIN NOMBRE

Basada en la película de igual título que actualmente se proyecta en Barcelona

Precio: 1'50 pesetas

Publicaciones MUNDIAL

Barbarà, 15

Una publicació que és l'admiració dels lectors pel seu
verisme i realitat:

Los bajos fondos de Barcelona

Grans quaderns setmanals al preu de 20 CÉNTIMS
cada un.

Títols dels publicats:

EL MUSIC-HALL CANALLA
LA CASA DE CITAS
DE COCINERA A COCOTTE PA-
SANDO POR EL «IRIS-PARK»
UN BURDEL DE ATARAZANAS

En venda en tots els quioscos.

ACABA DE PUBLICARSE

La obra cumbre del más grande novelista ruso y uno
de los más geniales del mundo, FEODOR DOSTO-
YEVSKY, titulada

LOS HERMANOS KARAMAZOV
(LOS SENSUALES)

Novela de análisis minucioso de las más hondas y
sombrias pasiones. Estudio incomparable de las múl-
tiples emociones del alma. Maravillosa descripción de
las refinadas sensaciones que produce el dolor.

Si quiere conocer uno de los más grandes monumentos
literarios que ha producido la mente humana, adquiera
este libro. Un tomo de 350 páginas 8 pesetas.

De venta en kioscos y librerías.

Impotente de ueste de
serlo en el acto
empleando el
Introducor
patentado. — Prospectos contra envío 30 céntimos
en sellos. — Aparatos contra pesetas 17,
en sellos o Giro Postal
A. FICHTNER - Barcelona, calle París, núm. 205

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE : BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los Medicamentos del Doctor Soivre se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS.—*Blenorragia* (purgaciones) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, ansitis, flujos, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los **CACHETS DEL DOCTOR SOIVRE**. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.—**5 PESTAS CAJA.**

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sífilis* (sifilosis), *escamas*, *herpes*, *úlceras varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones escrofulosas*, *eritemas*, *acné*, *urticaria*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las **PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRE**, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. — **VENTA, 5 PESTAS FRASCO** : : : : :
DEBILIDAD NERVIOSA.—*Impotencia* (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas*, *spermatorrea* (pérdidas seminales), *constancia mental*, *pérdida de memoria*, *dolor de cabeza*, *vértigos*, *debilidad muscular*, *fatiga corporal*, *temblores*, *palpitaciones*, *trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las **GRANULAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRE**. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — **VENTA, 5 PESTAS FRASCO.**
AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Eibca, S. en C.* Montcada, 11, Barcelona. — **VENTA:** *Farmacia Segala*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Gelert*, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

SULFURETO CABALLERO Producto patentado contra la **SAENA** (ronya). Sens dany fa desaparèixer la **SARNA** en 10 minuts. Desconfeu sempre de les imitacions. Comte de l'Asalto, 86, Barcelona, i Centres d'Específics : : : : : 113

CONSULTORI POLICLINIC **ARIBAU, 30, PRAL.**
De 11 a 1 i de 6 a 8.
SIFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica del 606 i 914. Abonaments setmanals, 5 pessetes : : : : : 113

PELL - SIFILIS - VENERI **INSTITUT URO-DERMIO DEL DOCTOR MONTANA**
Especialista dels Hospitals de París i del de la Santa Creu.
CARRER DE SANT PAU, NUM. 28, PRINCIPAL, SEGONA.

EMBARAZO - PARTOS - ENFERMEDADES DE LA MATRIZ Y OVARIOS (inflamación, flujos, desarreglos, etc.). Curaciones sin dolor. **RAMBLA DEL PRAT, 1, 1.º, esquina Salmerón.** Consulta económica: lunes, miércoles y viernes, de 6 a 8.

BLENNORRAGIA Curació sense dolor
Urgell, 158, 1.º — De 2 a 4

CALCETINES REFORZADOS para un solo pie, fabricados por encargo. La ruina de los pastores: *Matacabres «Rapid»*. A la primera vegada, **R. I. P.** — Lavajes y casa de curación: **LA MUNDIAL**, Espalter, 6 : : : : : 113

DESESPERANÇATS! Tots els que patiu de venèreo **NO DESMAIEU** que encara podeu curarvos seguint el tractament **WEISS** de la Farmacia Americana. San Pau, 70. Feu la prova avui mateix.

LLEGIU TOTS
GAMIANI
La gran obra d'En Musset

Preu: **1'25 pessetes**

KABROL

Fa desaparèixer les cabres instantàniament i sense cap compromís. — Preu del frasc: **Una peseta**. De venda en la Farmacia del Dr. **BARTOMEU**, Plaça Universitat (cantonada Tallers)

(27) **MAISON MEUBLÉE (Verdura)** Habitacions a 5 ptes. **Barbà, 27** Teléfono 3291 A. Barcelona. — Gran confort y saletes de bany. — Teléfono privat. — Ascensor. — Continuament reformat a la moderna.

Tractaments Zendejas

Per a la tos, ofec, bronquitis, anèmia, reumatisme, purgacions, grans, sífilis, gota, neuràlgies, neurastènia, i totes les malalties que provenen de la sang bruta. — Milers de testimonis d'Amèrica i Barcelona garanteixen l'eficàcia dels **Tractaments Zendejas**.

Es donen llibrets amb explicacions, de franc, en el laboratori

VILANOVA, 7 (entre la estació del Nord i l'Arc de Triomf)

—M'agrada haver-me casat amb un savi, perquè tinc un home que sempre barrina...